

Na Starogovoru (ili standardnom engleskom), to bi otprilike značilo:

Izveštaj o dnevnoj zapovesti Velikog Brata iz Tajmsa od trećeg decembra 1983. krajnje loš. U njemu se pominju nepostojeća lica. Preraditi u celini i pre odlaganja u arhivu podneti pretpostavljenima na odobrenje.

Vinston pročita inkriminirani članak. Dnevna zapovest Velikog Brata sastojala se uglavnom od pohvala organizacije zvanj SPPT koja je posade plovećih tvrđava snabdevala cigaretama i ostalim sitnim potrepštinama. Neki drug Viders, ugledni član Uže partije, bio je posebno pohvaljen i odlikovan Ordenom drugog reda za izvanredne zasluge.

Tri meseca kasnije, SPPT je najednom bila raspuštena, a da se nije navelo zašto. Moglo se lako pretpostaviti da su Viders i njegovi saradnici pali u nemilost, no o toj aferi u štampi i na telekranu nije bilo ni reči. Tako šta je trebalo i očekivati, jer politički krivci po pravilu nisu bili izvođeni na sud pa čak ni javno raskrinkavani. Velike čistke koje su zahvatale hiljade ljudi, sa javnim suđenjima izdajnicima i zlomisliiteljima koji su skrušeno priznavali sve svoje zločine i posle toga bivali osuđeni na smrt predstavljale su posebne spektakularne predstave, i nisu se priređivale češće od jednom u dve-tri godine. Najčešće se dešavalo to da ljudi koji su na neki način izazvali nezadovoljstvo Partije nestanu i da se za njih više i ne čuje. O tome šta im se dešavalo nije se mogla saznati ni najmanja sitnica. Poneki put čak nisu ni bili mrtvi.

Vinston je lično poznao tridesetak ljudi, ne računajući roditelje, koji su kasnije, u ovo ili ono vreme, nestali.

Vinston se blago počea po nosu spajalicom za papir. U boksu prekoputa njegovog drug Tilotson je i dalje bio zaverenički nagnut nad svoj diktograf. On za trenutak podiže glavu: ponovo neprijateljski bljesak naočara. Vinston se pitao da li drug Tilotson radi na istom zadatku na kome i on. Tako nešto bilo je savršeno moguće. Zadatak tako delikatne prirode nikad se ne bi poverio jednom jedinom čoveku; s druge strane, poveriti ga grupi ljudi značilo bi otvoreno priznati falsifikat. Najverovatnije je celo tuce ljudi u tom trenutku obrađivalo isti članak, s tim što je svako pravio svoju verziju. Kasnije će neki od rukovodilaca iz Uže partije odabrati ovu ili onu verziju, izredigovati je i pokrenuti komplikovani proces obavezno potrebnog ispravljanja tekstova vezanih za ovaj; kad to bude gotovo, odabrana laž će ući u stalnu arhivu i postati istina.

Vinston nije znao zašto je Viders pao u nemilost. Možda zbog korupcije ili nesposobnosti. Možda se Veliki Brat jednostavno oslobađao previše popularnog potčinjenog. Možda je Viders ili neko blizak njemu bio osumnjičen za jeretičke sklonosti. Ili je, najverovatnije od svega, do svega toga došlo zato što su čistke i isparivanja bile nerazdvojni deo sistema. Jedinu pouzdani trag se mogao naći u rečima odn nelica, koje su značile da je Viders već mrtav. Doduše, to nije uvek moralo biti istina. Ponekad su ih puštali i ostavljali na slobodi po celu godinu, pa i dve, pre nego što bi nad njima izvršili smrtnu kaznu. Ovde-onda bi se neko za koga se verovalo da je odavno mrtav pojavio kao utvara na nekom od javnih suđenja gde bi okrivio stotine drugih pre nego što bi nestao, ovaj put zauvek. Viders je, međutim, već bio nelice. Ne postoji - nije uopšte ni postojao. Vinston zaključio da neće biti dovoljno jednostavno preokrenuti smisao govora Velikog Brata. Biće najbolje napisati novi govor, o nečemu potpuno nepovezanom sa prvobitnom temom.

Mogao je da sastavi jedan od uobičajenih napada na izdajnike i zlomisliitelje, no tako šta bi bilo krajnje neoriginalno; s druge strane, izmisliti kakvu pobedu na frontu ili kakav blistav uspeh u prebacivanju norme devete troletke, značilo bi isuviše komplikovati posao oko sastavljanja dokumentacije. Najbolja bi bila neka čista izmišljotina. U glavi mu najednom iskrsnu, kao unapred pripremljena, slika izvesnog druga Ogilvija, koji je nedavno herojski poginuo u ratu. Veliki Brat je ponekad posvećivao svoju dnevnu zapovest uspomeni na